

Rodløs eller omstillingsparat?

AF ULLA THORBJØRN HANSEN

VORES TID er fuld af bevægelse og opbrud. Mange vil nok kalde det en forvirret tid – nærmest flagrende og flaksende. Det at flytte sig er mange steder blevet et mål i sig selv, og et nyt ord har vundet indpas – det gælder om at være »omstillingsparat«. Ja, man kan nu blive ansat eller afskediget fra sin stilling, alt efter om man er god til at omstille sig.

Nogle vælger at se denne udvikling som udelukkende negativ. Det moderne menneske er rodløst, siger man og ryster på hovedet ad det menneske, som ikke kan prale af at have boet det samme sted i mere end fem år. Men også planter, som ikke har pælerodder, kan vokse og trives. Deres rodnet er vidt forgrenet, de henter næring flere steder fra. De kan lettere rykkes op, men de kan også lettere plantes om.

At det moderne menneske kan flytte sig, er med andre ord ikke nødvendigvis et onde. Tværtimod – det er en mulighed på godt og ondt. Ondt er det, når det betyder, at du som menneske vandrer hvileløst omkring og søger uden at finde. Pluk-

ker lidt hist og her – og måske endda mister dig selv undervejs. Men godt er det, når det betyder, at du undervejs i livet finder hvile i dig selv og er dig selv tro – uanset hvor du befinder dig, uanset hvad du laver. Den identitet, den hvile og den troskab er kristeligt set at finde, når man findes af ham, der leder efter det fortabte. Og at finde sig selv som den, der er fundet af ham, det er – i en vis forstand – at være sat uden for tid og rum.

For dér, hvor Jesus kom frem under sin vandring, blev netop tiden og stedet sat ud af deres kraft. Dér ophævede evigheden tidens og stedets begrænsning, ja, slavebinding af mennesket. Hvor han kom frem, fyldtes tid og sted af nærvær, hvile og troskab.

Således kan vi i evangelierne følge Jesus som et menneske, der netop er ubundet af stedernes magt. Og han er i stand til at løsrive sine tilhængere fra deres sted og drage dem med ud på sin vandring. Han er i stand til at sætte tiden i stå og fylde den med evighedens nærvær. Derfor er heller ikke gudsdyrkelsen bundet af tid og sted, men kan finde sted overalt »i ånd og sandhed.«

At være kristen er altså set i det lys et spørgsmål om at være – ikke rodløs, men omstillingsparat. Det er at leve i verden, men ikke af verden. Det er at være lydhør, når evigheden kalder. Det er at være parat til omstilling, når Gud kalder dig til evighedens retstilling. Det er at være åndeligt flytbar, når der bliver kaldt på dig.

Sognepræst
Ulla Thorbjørn
Hansen